

«Життя P.S.»: у Львові відбулася прем'єра вистави за книгою ветеранки Валерії Бурлакової

Опубліковано 07.09.2020

Львівська область

4 вересня у львівському театрі імені Марії Заньковецької відбулася прем'єра вистави за автобіографічною книгою ветеранки війни на сході України Валерії Бурлакової «Життя P.S.».

На прем'єрі була присутня і авторка книги, яка розповіла «Без броні», що якось їй написала Мар'яна Кучма (вона виконує головну роль) і сказала, що хотіла б зробити виставу про жінок на війні. Тоді Лера, зізнається, не дуже розуміла, чим може допомогти і відправила Мар'яні свою книгу «Життя P.S.», «щоб взяти з неї якісь моменти, якщо треба, або щоб загальний настрій відчути».

«Вона дуже швидко запитала, чи дам я дозвіл поставити по книзі виставу. Я, звісно, була за. Це пам'ять», - говорить Лера.

«Життя P.S.» – це своєрідний щоденник. 30 січня 2016 року, під час виконання бойового завдання поблизу шахти «Бутівка» загинув наречений Лери Анатолій Гаркавенко, з позивним «Морячок».

Книга - це, фактично, листи до нього з першого дня, як його не стало. Це і описи того, що відбувається на фронті без нього, і загальні роздуми про війну, емоції і спогади.

«Глядач матиме змогу познайомитися з правдою про війну крізь призму спогадів Валерії. І як спогади інколи схожі на сон, так і репрезентована дійсність нагадує життя уві сні, де головна героїня вже заздалегідь знає все, що їй доведеться пережити, але не може відвернути неминучість подій», - йдеться на сайті театру.

«Текст у п'єсі незмінний, але перетворений при цьому з монологу на діалог із Морячком, який сидить у темряві в мене за спиною. І це казково просто», - ділиться враженнями Валерія.

Дівчина додає: «Я до всього в житті ставлюсь скептично, думала, що відреаую в стилі "ну, норм, молодці", а мене насправді тригернуло».

Вже після вистави, Лера розповіла, що актор, який зіграв «Морячка», Олесь Федорченко, декілька років тому потрапив в аварію на мотоциклі. Йому ампутували ногу, а прем'єра вистави – це його перший вихід на сцену після аварії і реабілітації.

«Він, на протезі, на милицях, спирається на драбину, важко встає, щоб відіграти останні хвилини - у ці хвилини стояти треба. І точно знає, мені здається, про що це: "...яке б це було щастя, якби ти залишився без ніг, але живий...". Слова з другої ж сторінки мого щоденника», - написала авторка книги на своїй сторінці у Facebook.

А ще Валерія Бурлакова додала, що її дуже вразило – чути зі сцени слова: «Побачимося у Вальгаллі».

«Це так дивно. І так круто. І ще чомусь для мене це – про єдину Україну, де почуття однієї людини є відображенням, віддзеркаленням, органічним продовженням почуттів іншої, де не потрібно навіть нічого "грати". Бо все це і твоє певною мірою - твоє власне "побачимося..." комусь адресоване, твій власний біль, твоя власна війна», - написала Бурлакова.